

UZASADNIENIE

T. M., wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 5 października 2012 r., sygn. akt ... 1638/07, został uznany za winnego tego, że:

1) w dniu 1 grudnia 1998 r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. i innymi osobami po uprzednim otwarciu zamka drzwi dopasowanym narzędziem włamał się do samochodu marki „Mercedes” o numerze rejestracyjnym [...] wartego 10 000 złotych a następnie skradł go na szkodę M. S., przy przyjęciu, że oskarżony działał w zorganizowanej zbrojnej grupie przestępczej i uczynił sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa określonego w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za które na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2) w drugim kwartale 1999 r. w B. i innych miejscowościach, pomagał w ukryciu pochodzącego z czynu zabronionego samochodu marki „Mercedes Sprinter” o nieustalonym numerze rejestracyjnym, nieustalonej wartości, należący do nieustalonej osoby, przy przyjęciu, że oskarżony działał w zorganizowanej zbrojnej grupie przestępczej i uczynił sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa określonego w art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za które na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

3) w grudniu 1999 r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami po uprzednim nabyciu od C. G. puścił w obieg fałszyfikaty 20 000 dolarów amerykańskich, sprzedając je za nieustaloną kwotę, nieustalonej osobie, przy przyjęciu, że oskarżony działał w zorganizowanej zbrojnej grupie przestępczej i uczynił sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa określonego w art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za które na podstawie art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

4) w okresie od października do grudnia 1999 r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, czynem ciągłym, puścił w obieg co najmniej 30 fałszywych banknotów o nominale 100 dolarów amerykańskich, sprzedając je w kantorach wymiany walut i wyłudzając kwotę co najmniej 3 000 złotych na szkodę nieustalonych osób, przy przyjęciu, że oskarżony działał w zorganizowanej, zbrojnej

grupie przestępczej i uczynił sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa określonego w art. 310 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za które na podstawie art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono mu karę roku i 2 miesiące pozbawienia wolności;

5) w grudniu 1998 r. w B., działając w zorganizowanej zbrojnej grupie przestępczej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić T. i J. J. do zapłaty kwoty 5 000 złotych w zamian za zwrot skradzionego im w dniu 4 grudnia 1998 r. w B. samochodu marki „Fiat Punto” o numerze rejestracyjnym [...], wartości 22 000 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę przekazania opłaty za zwrot skradzionego samochodu, przy przyjęciu, że oskarżony działał w zorganizowanej zbrojnej grupie przestępczej i uczynił sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa określonego w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za które na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

6) w okresie od 1 grudnia 1998 r. do marca 2000 r. w B., R. i innych miejscowościach na terenie kraju brał udział w zorganizowanej zbrojnej grupie przestępczej, kierowanej przez S. Z., mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu i dokumentom, tj. przestępstwa określonego w art. 258 § 2 k.k., za które na podstawie tego przepisu wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności;

7) w grudniu 1998 r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, nabył za nieustalona kwotę od P. K. i P. Kl. uzyskany z czynu zabronionego samochód marki „Mercedes” o numerze rejestracyjnym [...], a skradzionego w dniu 23 grudnia 1998 r. w B., przy przyjęciu, że oskarżony działał w zorganizowanej zbrojnej grupie przestępczej i uczynił sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa określonego w art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za które na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

8) w okresie od sierpnia 1999 r. do września 1999 r. w B. nakłaniał K. S. do wzięcia udziału w obrocie środkami psychotropowymi grupy 2P amfetaminą tj. przestępstwa określonego w art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.), za które na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w B. na podstawie art. 85 kk i 86 § 1 k.k. połączył wszystkie orzeczone wobec T. M. kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

Wyrok Sądu pierwszej instancji został zaskarżony apelacją przez oskarżonego i jego obrońcę. Został także zaskarżony przez prokuratora (na niekorzyść T. M.), który podniósł zarzut obrazy art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, polegającej na nieorzeczeniu obligatoryjnej kary grzywny za przestępstwo opisane w tym przepisie, popełnione przez oskarżonego w formie podżegania.

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2014 r., sygn. akt ... 448/13, zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w odniesieniu do T. M. w ten sposób, że:

- z opisu czynu z pkt 3 wyeliminował zwrot, iż oskarżony działał w zorganizowanej, zbrojnej grupie przestępczej oraz ustalił, że T. M. puścił w obieg 200 falsyfikatów, każdy o wartości 100 dolarów i orzeczoną za to przestępstwo karę pozbawienia wolności obniżył do roku i 6 miesięcy;
- z opisu czynu wyeliminował zwrot, że oskarżony działał w zorganizowanej, zbrojnej grupie przestępczej;
- uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej i na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;
- w pozostałym zakresie, dotyczącym T. M., utrzymał ten wyrok w mocy.

Wyrok sądu odwoławczego został zaskarżony kasacją przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść T. M. Podniesiono w niej zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisu prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k., polegającego na odstąpieniu od rozpoznania i rozważenia zarzutu ujętego w apelacji oskarżyciela publicznego od wyroku Sądu Rejonowego w B. z

dnia 5 października 2012 roku, podnoszącego obrazę prawa materialnego tj. art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez zaniechanie wymierzenia kary grzywny wobec T. M., uznanego za winnego popełnienia czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w sytuacji, gdy przywołany przepis przewiduje obligatoryjne wymierzenie wobec sprawcy zarówno kary pozbawienia wolności, jak i kary grzywny.

Na podstawie tak sformułowanego zarzutu Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 5 października 2012 r., sygn. akt ... 1638/07, dotyczącej orzeczenia o karze wobec T. M. za przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w B., w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna.

Zgodnie z regułą wyrażoną w art. 433 § 2 k.p.k., Sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Lektura uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem* wskazuje ponad wszelką wątpliwość, że podczas rozpoznawania apelacji i wyrokowania jego uwadze umknęło zagadnienie podniesione przez prokuratora w apelacji dotyczące nieorzeczenia obligatoryjnej w świetle art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary grzywny za przestępstwo opisane w pkt. 8 wyroku sądu pierwszej instancji, co zresztą zostało przyznane przez Sąd odwoławczy na s. 56 uzasadnienia.

Prowadzi to do wniosku, że Sąd Okręgowy w B. przeprowadził wadliwą kontrolę instancyjną, co skutkowało niedostrzeżeniem zarzutu obrazy art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Zaś wyrażona w tym przepisie koniunkcja w zakresie sankcji: „Kto, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 [ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – dod. SN], wprowadza do obrotu środki odurzające, substancje psychotropowe lub słomę makową albo uczestniczy w takim obrocie, podlega

grzywnie i karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8”, nie pozostawia wątpliwości co do obligatoryjnego charakteru grzywny, orzekanej za popełnienie tego przestępstwa.

Trzeba też zauważyć, że identyczną redakcją w zakresie sankcji przewidywał przepis art. 43 ust. 1 obowiązującej poprzednio ustawy z 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. z 2003 r., Nr 24, poz. 198 ze zm.), a zatem nie zachodziła potrzeba rozważenia zastosowania w sprawie reguły z art. 4 § 1 k.k.

Zatem nierozpoznanie omawianego zarzutu przez Sąd odwoławczy stanowiło rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k., które wobec obligatoryjnego charakteru grzywny orzekanej za przestępstwo z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, miało istotny wpływ na treść wyroku tego Sądu.

Prowadzi to do konieczności uchylecia wyroku Sądu odwoławczego w części utrzymującej w mocy orzeczenie Sądu pierwszej instancji o karze za przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w B., który przy ponownym jej rozpoznawaniu będzie miał obowiązek rozważyć zarzut sformułowany w apelacji prokuratora.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.